

以便
以設
耳耶
和
華
以
拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.

Redaktör:
JOSEF HOLMGREN.

Expedition:
30 Lästmakaregatan 4 tr.

Telefon:
Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735.

Tong-cheo-fu missionsstation.

INNEHÅLL:

Anmälan. — Det gjorde Gud, sändande sin
Son i syndigt kött's liknelse. — Änglar till gäster.
— Missionsintresse. — Tankar inför Herren. —
Ett uttalande af protestantiska missionssällskap. —
Huru en 81-årig kinesisk kvinna blef förd till Jesus.

— Besvarad bön. — Ett besök på missionshem-
met. — Afskedet från Tong-cheo-fu. — Bref från
Hilma Tjäder och E. Ulf. — Jesu martyrer. —
Guds kraft till frälsning. — Bokanmälan. — Redo-
visning. — Notiser.

"Sinims Land",

»Missionsblad för Svenska Missionen i Kina»,

anmäles härmed till prenumeration för 1901. Tidningen skall utkomma, vill Gud, med ett nummer i början af hvarje månad och med samma syfte och plan som under föregående år.

»Sinims Land» skall således innehålla: *Under rättelser från missionärerna*, såsom bref och redogörelser angående arbetet, *uppsatser om missionen*, *berättelser*, *notiser* och *illustrationer* från missionsfältet.

Därjämte skall tidningen meddela om förföljelserna mot missionärerna och de infödde kristna i Kina samt redogöra för utvecklingen af de närvarande svårigheterna där, i den mån den berör missionen.

»Sinims Land» kostar för helt år 1 krona och för halft år 50 öre; då prenumeration sker på posten, tillkommer 20 öre för postportot.

Prenumerantsamlare erhålla *hvert 6 ex. gratis*, när de insända rekvisition direkte till redaktionen, som då betalar postportot. Då mindre än 5 ex. tagas, bör man vända sig till närmaste postanstalt.

Profnummer sändas på begäran. Adress: Lästmakaregatan 30, *Stockholm*.

* * *

Ugnen är för silfret och degeln är för guld, och Herren är den, som pröfvar hjärtan. Ordspr. 17: 3.

För närvarande är missionsarbetet afbrutet i Kina. Missionärerna hafva måst fly från det inre af landet ned till kusten. Många af Herrens tjänare och ett stort antal infödde kristna hafva fått gifva sina lif för Herrens skull, såsom vi förut meddelat. Hvad menar väl Herren med allt detta? Vi veta det icke till alla delar; men ingalunda kan han mena, att de stora pröfningar och de svåra lidanden, han låtit öfvergå den kristna missionsförsamlingen (missionärer och infödda kristna) i Kina, skola leda till ett tillintetgörande af den plantering, som hans egen hand planterat. *Nej, han, som bevarar den sköna vingården, stundligen vattnar honom, att ingen skada må vederfaras honom, natt och dag bevakar honom*, kan ej tillåta sin planterings tillintetgörande. (Es. 27: 3). Han kan ej afse annat än vingårdens rensning och vård. Silfret, som hålles i ugnen, fördärfvas icke, men hettan tjänar till att rena det från slagget, och guld det förbrännes icke i degeln, det luttras endast för att blifva så mycket ädlare och mera klart skinande. Till sitt gamla Israel sade Herren, att han skulle göra det utkoradt i bedröfvansens ugn, och det är detta, han nu håller på att göra med sitt folk i Kina. »Smältugnen är visserligen het och förorsakar mycket lidande», så-

som någon nyligen skref hem, »men, om församlingen utgår därur renare och tackare, är ju väl», och därhän skall Herren leda det. Efter lutringen skall han gifva en dubbelt rikare välsignelse.

Men det är säkerligen icke blott missionsförsamlingen i Kina, som Herren vill luttra och rena genom hvad som ägt rum därute. Han, som pröfvat hjärtan, ser visserligen, att missionsvännerna i hemma äfven behöfva renas och luttras. Måtte vi förstå honom! Måtte vi böja oss djupt i stoftet för honom och i ödmjukhet bekänna vår världslighet, vår ytlighet, vår girighet, vår själfviskhet, vår sökande efter denna jordens goda, vår ondliga och vår likgiltighet för hedningarnes frälsning. Då det var synd i lägret led hela Israel nederlåg — Om vi sålunda förödmjuka oss inför Herren, vill Gud, hafva vi rätt förstått, hvad han vill säga genom tilldragelserna i Kina, och vi skola då blifva bättre och mera hängifna missionsvänner, än hvad hittills varit, och icke lämna Herren någon ro, för än han utgjuter sin Ande öfver allt kött och utfyller hela jorden med sin härlighet. Om vi här ut i en sådan förbön, skall det afbrutna missionsarbetet i Kina snart kunna återupptagas, och skola få se, huru Herren bland detta folk skall föra stora ting, gifvande åt det renade läppar att åkalla hans namn.

* * *

Det har berättats oss, att missionärerna i Shanghai hafva möten inför Herrns ansikte, djupt ödmjukande sig inför honom, bekännande synd och brist och utbedjande sig ett rikare mått af den Helige Ande och dugliggörande af honom för sitt arbete, de vänta få upptaga. Vi glädjas öfver det ty vi tro, att det är vägen till välsignelse öfver Kina och dess missionsarbete.

I detta nummer, som är det sista för i år, kunna vi ej underlåta — följande vårt hjärtas maning att sända våra läsare, vänner och medarbetare, som bistått oss med förböner och hulpt oss med missionens spridning, ett hjärtligt tack. I kännetecken visst, att vi intet annat syfte hafva med vår tidning än att tjäna Herrens sak i Kina, och, han själf väckt intresse hos eder att hjälpa oss detta verk, skall han förvisso löna eder för ert medarbete.

Till sist vilja vi utbedja oss edra förböner edert medintresse i fortsättningen samt tillör eder en god jul med rik välsignelse från Barnkrubban.

Stockholm i dec. 1900.

Redaktionen.

Det finnes ej uti himmelens skattkammare ett enda uns som ej varit uti den heta ugnen på jorden och blifvit »bepröfvadt sju resor». Det finnes ej en enda ädelsten, som icke blifvit för alla slags pröf; det finnes icke ett grand guld i Återlöskrona, som ej blifvit smält öfver de hetaste glödd, på det allt må komma bort. Och detta gäller lika för alla Guds barn. du är en Herrens tjänare måste du prövas såsom guld pröfvades.
Spurgeon.

Det gjorde Gud, sändande sin Son i syndigt kött's liknelse.

Rom. 8: 3.

Dessa ord öppna för oss en hel värld af de härligaste fröjdeämnen — de ställa på en gång för ett andligt öga den rika uppfyllelsen af hela den oräkneliga mängd af gudomliga uppenbarelser, löften och förebilder till Kristus, hvaraf hela gamla testamentets väntotid var uppfylld. Den tid, som af Fadern var förelagd, var nu kommen, då gamla testamentets barnaålder och förmyndare-regering skulle hafva sin ända, då alla de profetiska orden och förebilderna skulle gå i fullbord. När änglabudskapet ljöd öfver den betlehemitiska ängden: »Si, jag bådard eder stor glädje, hvilken skall vederfaras allt folk, ty i dag är eder född Frälsaren», då hade ordet blifvit kött, Gud hade sändt sin Son i syndigt kött's liknelse. Då såg man med ögonen, i den dyra krubban, alla löftens innehåll. Här låg nu för ögonen den »kvinnans säd, som skulle söndertrampa ormens hufvud»; här låg nu för ögonen den »Abrahams säd», i hvilken alla släkten på jorden skulle varda välsignade»; här nu den »hjärten af Juda, hvilken folken skulle tillfalla»; här nu den »Davids Son», som på samma gång skulle vara »Davids Herre»; här nu den Zemah, telningen af den gamla Jesseroten, och det tecknet, att en Jungfru föder en son, som heter Immanuel, Gud med oss; här det »barnet, som bär sitt herradöme uppå sina axlar och heter *Undertig, Råd, Gud, Hjälte, Evig Fader, Fridsfurste*; här den Israels Herre, som skall födas i Betlehem, men — »hvilkens utgång har varit af begynnelsen och af evighet»; ja, här det lammet, som skulle tagas ur hjorden, och hvars blod, struket på dörrträden, skyddade mot fördärfvaren. Af sådana bilder var gamla testamentets tid uppfylld. O, hvad betyder dock detta? Hvad betyder detta, att genom en lång världsålder af fyratusen år löper en kedja af förutsägelser om en viss stor man, som skulle komma, som skulle söndertrampa ormens hufvud, bära världens synder, och i hvilken alla släkten skulle varda välsignade? Här blifva dock mitt mörka hjärtas tvifvel och motsägelser emot dessa årtusendens oräkneliga vittnesbörd såsom för vädret flygande damm och strån emot det gamla fasta berget. Herren vare evigt lof och pris och tack för sin utesägliga gåfva!

Gud sände sin Son. Här är nu själfva hjärtpunkten i vårt språk och i hela vår kristna tro. Men här är ock den punkt, som vi aldrig kunna rätt få in uti vårt hjärta. Här är den punkt, öfver hvilken man blott borde anställa böner med mycket åkallande, att Gud ville förbarma sig öfver oss och öppna våra sinnen, att vi måtte kunna se och skåda något i de omätliga djupen af Guds nådes under, då han gaf åt vårt arma fallna släkte sin evige Son.

Lätom oss se, huru orden lyda: **Sändande sin son.** Märk! det står icke: då föddes Guds Son, utan så: Gud sände sin Son. Det barnet, som du i anden skådar i krubban, är icke ett barn, som er-

hållit ett så stort mått af Guds Ande och Guds välbehag, att Gud därför kallar det sin Son — nej, annorlunda talar skriften. Hon säger nämligen så, att det barnet var Guds evige Son, »hvilken var när Fadern, förr än denna världen var skapad»; hon säger, att i Betlehem skulle födas den, »hvilkens utgång har varit af begynnelsen och af evighet»; att i begynnelsen var ordet, och det ordet var Gud, så att genom det är allting gjordt, och det förutan är intet gjordt, som är gjordt; och ordet vardt kött och bodde ibland oss, och vi sågo hans härlighet, såsom ende Sonens härlighet af Fadern, full med nåd och sanning. Sådant ligger uti det ordet »sände» — Gud sände sin Son — således en Son, som var till förut, men som nu i tidens fullbord endast blef sänd till jorden. Så säger ock Kristus själf: »Så älskade Gud världen, att han utgaf sin ende Son». »Fader, förklara din Son med den härlighet, som jag hade när dig, förrän denna världen var.» »Jag gick ut af Fadern och kom till världen, nu öfvergifver jag världen och går till Fadern.» Så säger ock aposteln Johannes: »Därpå är Guds kärlek till oss vorden uppenbar, att Gud har sändt sin egen Son i världen, att vi skola lefva genom honom — Han har älskat oss och sändt sin Son till en försoning för våra synder.» Och åter Paulus: »Det gjorde Gud, sändande sin Son i syndigt kött's liknelse.» Si, sådant skall du förstå, då du sitter i anden vid krubban i Betlehem och skådar det märkvärdiga barnet, hvars födelse bebådades af hela den himmelska härskaran, för fattiga herdar i nejden och af den underbara stjärnan för visa män i Österlanden. Tack och lof och ära och pris och starkhet vare vår Gud ifrån evighet till evighet för hans utesägliga gåfva! Gud sände sin Son.

C. O. Rosenius.

”Änglar till gäster.”

Några julminnen upptecknade af A. B.

Julen hade återigen gjort sitt inträde i det gamla kaptensbostället vid Åsnens strand. De »trettio streckarne», som vi ritat upp på schemat, hade korsats öfver, den ena efter den andra, tills ingen mer återstod.

Julklapparna, som kanske redan i oktober hade börjat slås in, för att sedermera flera gånger ånyo upptagas, voro nu förseglade för sista gången och lagda tillsammans med de andra i pappas stora papperskorg. Och nu, nu sutto vi där alla, sex till antalet, och väntade på tillåtelse att få rusa in i den upplysta salen. Och tillåtelsen kom! Dörren slogs upp och barnaskaran rusade in för att med fröjd och beundran beskåda den tända julgranen. Och, när så julklapparna utdelats och den första stormande glädjen något lagt sig och vi alla ätit vår lutfsk och julgröt, samlades vi kring vår gamle

far, som ur den stora psalmboken läste juldags-evangeliet och psalmen n:o 60, hvars andra vers lyder:

»De herdor vaktade deras hjord
i markene, där de lågo,
Där fingo de höra ängels ord
Och Herrens klarhet de sågo:
»Stor fröjd åt eder bådor jag,
stor fröjd åt alla; ty i dag
är Kristus födder vorden,
Som Herren är i Davids hus.
Si, ljuset af Guds klarhets ljus
Har uppgått öfver jorden.»

Väl fattade vi små ej mycket af det lästa och nog gingo våra tankar till färglådorna och bleck-trumpeterna, men vi förnummo stundens högtidlighet, och förvisso voro »våra» änglar, som alltid se vår Faders ansikte, som är i himmelen, den aftonen våra gäster.

* * *

Tjugo år hafva förrunnit. Jul firas åter i hemmet, men af »de sex» har endast den yngste kunnat komma hem. Och detta var hans sista jul i hemmet. Den stora julgranen var utbytt mot en liten, som fick sin plats midt på bordet, men för öfrigt var allt ordnad som en gång förr i världen. Till sist samlades vi kring det gamla evangeliet. »Läs du, min son!» Och grånade hufvuden böjdes till bön, men i den unges hjärta ljöd löftet: »Si, en ängel vill jag sända framför dig, som skall bevара dig på vägen och föra dig till den ort, hvilken jag har beredt.» 2 Mos. 23: 20.

* * *

Den gamla almanackan utvisar, att den 24 december är för handen, men annars gifver intet det till känna. Det är vid språkskolan i Ganking, Kina. En genomträngande köld råder och genom springorna vid fönstret tränger blåsten in uti det lilla ouppeldade rummet. Den kinesiske läraren kommer och ger sin sedvanliga lektion. Europaposten medför inga bref, aftonen ingen julgran och intet samkväm med anhöriga. Och si, då allt är tyst, tändes lampan på den ensliga studerkammaren, några julkort framplockas och från den lilla kammarorgeln ljuda tonerna af den gamla julpsalmen »Var hälsad sköna morgonstund», som några timmar skall kraftigt brusa fram i tusentals kyrkor två tusen mil på andra sidan de stora hafven.

Men osynliga gäster äro närvarande — Herrens änglar — och »lägra sig kring dem, som frukta honom». Ps. 34: 8.

* * *

Genom porten på missionsstationen uppe i provinsen Shensi kommo ett par kineser släpande på ett par väldiga cypresser. Det dröjde ej länge, förrän desamma voro klädda med svenska julljus, och fått sin plats i det stora kapellet. Och så inbröt juldagsmorgonen. Från när och fjärran voro vänner församlade. Granen strålade i sin belysning, från gamla och unga ljödo julpsalmens ord: »Värma, närma till hvarandra Dem, som vandra kärlekslösa

Och ur usla brunnar ösa», öfversatta på kinesiska språket.

Den gamla juldagstexten: »Ett barn varder oss födt, en son oss gifven», läses och förklaras och i anden förnimmer man att »öfver dem, som bo i mörka skuggors land, skall ett ljus skina», och att »Gud skapat hela människosläktet af ett blod».

Den kristne kinesen, beröfvad nästan alla sina forna fester, förstår att sätta värde på julen och längtar ifrigt efter densamma.

Och då i fjärran hednaland, vid juletid, frälsta kineser uppstamma lofsången: »Ära vare Gud i höjden, och frid på jorden, till människorna ett godt behag!» männe ej kanske några af »den himmelska härskaran», som första gången sjöngo denna lofsång öfver ängden i Betlehem, då äro närvarande som gäster?

* * *

En ny jul står för dörren. Om några dagar skola klockorna åter ringa till fest i Guds hus och julljusen stråla i tusentals svenska hem.

Men öfver Kina har sorgedoket utbredds och från »landet Sinim» höras ej jublets toner, utan Rakels gråt. många af dem, som en gång drogo upp med den festliga skaran till Guds hus, ha nu utbytt vandringsstafven mot segerpalmen, den korsmärkta dräkten mot den hvita skruden. Och den kvarblifna skaran, om du beder henne sjunga en Sions sång, kanske hon svarar som fordom en gång, fångarne vid älfvarna i Babel: »Huru skulle vi kunna sjunga Herrens sång i främmande land?»

Då vi nu i frid och ro gå att fira ännu en jul, o, må vi ej förgäta våra pröfvade bröder och systrar i Kina!

Skola vi ej bedja honom, som kom för att frälsa och ej för att fördärfva, att han sänder några af sina änglar till deras tjänst, som skola ärfva frälsningen?

»Och jag såg himmelen öppen, och se, en hvit häst, och den som satt på honom heter Trofast och Sannfärdig; och han dömer och strider med rättfärdighet. Och hans ögon voro såsom en eldslåga och på hans hufvud voro många diadem, och han hade ett namn skrifvet, hvilket ingen känner utom han själf. Och han var klädd i en mantel, doppad i blod, och hans namn är Guds ord. Och de härskaror, som äro i himmelen, följde honom på hvita hästar, och de voro klädda i hvitt och rent fint linne.»

Och från hans mun utgår ett hvasst svärd, att han därmed skall slå folken, och han skall styra dem med järnspira, och han trampar Guds, den allsväldiges, stränga vredes vinpress. Och han har på sin mantel och på sin länd ett namn inskrifvet:

Konungars Konung och herrars Herre.»

Upp. 19: 11—16.

Missionsintresse.

Af G. A. Stålhammar.

Under det jag vistades vid Kina Inland missions språkskola i Ganking, hade jag en kär kam-

rat, som varit pastor i England, innan Gud kallade honom till Kina såsom missionär. Han berättade en dag för mig, hurusom en äldre prest vid ett tillfälle frågat honom: »Nå, när pastorn nu kommer till sin församling, hvad ämnar pastorn predika för folket?» Den rättframma frågan gjorde min kamrat litet eftertänksam.

En liknande fråga synes mig kunna ställas till många kära missionsvänner: När allt kommer omkring, hvad väntan I, att edra missionärer skola utträtta bland hedningarna?

Åsikterna härom äro kanske delade. Metoderna för missionsarbetets bedrivande äro så olika och arbetet delar sig, så att säga utefter flera olika vägar. Emellertid metoderna må vara mångfaldiga och vägarna att nå målet olika allt efter hvars och ens kallelse, en sak är dock framför allt viktig, nämligen att *målet* för vårt intresse och vårt arbete är det rätta.

En missionär känner sig af Gud kallad att upptaga medicinsk verksamhet; en annan känner sig manad till skolarbete; somliga blifva församlingsföreståndare, andra lefva såsom evangelister o. s. v. Målet för allas arbete är dock blott ett enda. Herrens tjänare må hafva olika slags arbete att utföra, så att några manas att gå ut på missionsfältet, några att förblifva i hemlandet, men alla måste vi hafva samma mål: att göra Herrens vilja. Missionsintresset må taga sig uttryck på olika sätt, men, för att det verkligen skall vara sannt och hålla provet, måste det blott hafva ett enda mål: att förhålliga *Jesus Kristus*.

Nog äro behofven stora här i Kina, hvilket område af det mänskliga lifvet det än gäller. Man jämför de kinesiska förhållandena och de vesterländska, och tvärt är man färdig att ropa: här behövas skolor och undervisning; Kina måste hafva vesterländsk bildning, järnvägar m. m., det måste civiliseras etc. De finnas nog, hvilka såsom en måttstock på folkets omvändelse till kristendomen skulle vilja räkna antalet bygda järnvägslinier i olika delar af landet m. m.

Kineserna behöfva något långt viktigare än ett tillskott i bildning, lärdom, kultur m. m. Deras egen litteratur är mycket rik. Deras författare och lärde ådagalägga i sina arbeten stor tankeskärpa beträffande de ämnen, de afhandla. Kina behöfver dock något mera än kunskaper och världsvishet. Kina behöfver andligt lif. Kineserna behöfva lära känna Jesus Kristus.

Hvad hjälper det dem, om vi gifva dem medel att förvärfva aldrig så mycket, som bär namn af kultur och civilisation, men de likväl förlora sina själar. Kineserna behöfva lära känna det nya lifvets källa, Jesus Kristus, ty det är evigt lif att känna den ende sanne Guden och den, han sändt, Jesus Kristus.

Se där målet för vår missions verksamhet.

Huru dåraktigt, om en missionär gifver hedningen allt annat utom Jesus Kristus, ty han är ju vägen, sanningen och lifvet. Han är den säkra, trygga vägen, som leder genom världens öken till Guds rike; Han är *sanningen*, som gifver den enkla

lösningen på lifvets gåtor, det rätta svaret på spörs-målet: »hvad är sanning?» Han är *lifvet*: den lif-gifvande och pånyttfödande kraften bland människorna.

Hvilket stort misstag, om vi icke skulle koncentrera alla våra krafter på att visa Kinas millioner vägen till Guds rike, visa dem den verkliga lefvande sanningen, hvilken deras vise förgäfves sökt i 5000 år, visa dem till källan för det andliga lifvet i Gud, från hvilket de äro helt och hållet bortkomna. (Ef. 4: 18).

O, att vårt missionsintresse riktades mera oafvänt mot detta det viktigaste af allt: att gifva Kina Jesus Kristus, och att vi mera voro i stånd att fatta allt det, som ligger i detta både för vår egen del och för mottagarens del.

För att gifva andra mycket af Jesus, måste vi själfva äga mycket af honom. I Apostlagärningarna möta oss flerstädes vittnesbörd om att apostlarna uppfylldes med den Helige Ande. Den Helige Ande tager af de ting, som tillhöra Kristus, för att gifvas åt oss. När vi äro fyllda af den Helige Ande, kunna vi gifva ut Jesus Kristus i kraft både genom lif och ord. I Apostlagärningarna berättas oss om de troendes gemensamhet och endräktighet i bön och tro, och den kraft, som utgick af denna Andens enhet, visade sig så mäktig, att rummet, där de vistades, skakades vid två särskilda tillfällen. I Anden kunna missionens vänner hemma och vi arbetare på fältet hafva inbördes gemenskap och endräkteligen framhärda i vårt tjänande, ehuru vi äro långt åtskilda till kroppen. Ja, låtom oss endräkteligen lefva i Kristus Jesus, emottagande och utgifvande af hans fullhet dag för dag!

Tankar inför Herren

med anledning af den nuvarande nöden i Kina.

Af N. Fogelklou.

»Fastän fikonträdet icke skall blomma, icke heller någon frukt skall finnas i vinträden; olivodlingen skall svika och fälten icke gifva någon atkastning; fåren skola blifva ryckta från fällan och ingen hjord skall finnas i stallen;

Likväl vill jag fröjda mig i Herren, jag vill glädjas i min frälsnings Gud.» (Hab. 3: 17, 18, eng. öfversättn.)

»Du gläder mig, Herre, med dina gärningar; jag vill jubla öfver dina händers verk.» Ps. 92: 5.

Det är tvenne olika slag af fröjd, fastän båda efter Guds sinne, som två skilda — och dock lik-sinnade sångare — framställt i de anförda skriftställen. Den ena sången är i sanning en »lofsång om natten» (Job 35: 10), då profeten på förhand ser nödens tid för handen och, ehuru fullt medveten om dess ytterlighet, likväl lofsjunger och jublar han i *Herren själf*, i sin »frälsnings Gud». Den andra sången är ett uttryck för fröjden öfver Guds här-liga gärningar, öfver hans händers verk.

Tycken I icke, kära vänner, som deltagen i arbetet för Herrens sak i Kina, att vi nu fått upplefva båda dessa slag af fröjd? Glädjen öfver Herrens frälsningsgärningar i Kina synes för tillfället vara förstummad, och dock har den varit så verklig och medveten. »Eder ringa syster» — det kinesiska uttryckssättet kommer så naturligt af sig själf — berättade eder sista gången om glädjande tecken till andligt lif hos några på vårt arbetsfält i Kina. Nu synes det, som om en kall dödsflod ginge fram öfver allt. Månne den späda planteringen skall uthärda stormen? Och skall väl ett nytt, kanske högre lif växa upp, sedan den gått förbi?

Herren vet. »Det varder sådt i svaghet, det uppstår i kraft». Äfven han »blef korsfäst af svaghet» och lefver af Guds kraft. Äfven vi, som äro »svaga i honom», skola med honom lefva af Guds kraft »hos eder». (Se 2 Kor. 13: 4).

Våra svaga ögon kunna icke alltid följa Herrens fördolda verkande, icke heller är detta hans afsikt. »Vi vandra i tro.» Vi veta blott, att Herren åter och åter i den stridande församlingens historia uppenbarat sina härliga gärningar, ofta efter mycken genomgången nöd. Skola vi icke trygga oss vid hans ord och löften, troende, att Herren äfven nu skall i detta hemsökta Kina, som vi i honom älska och i honom söka att tjäna, utföra sin sak på sitt eget fördolda men alltid oemotståndliga sätt?

Och under tiden återstår oss alltid fröjden i lefvande Gud, loftet i honom. Såsom profeten sjunger: »Fastän fikonträdet ej skall blomma o. s. v., likväl vill jag fröjda mig i Herren, jag vill glädjas i min frälsnings Gud.»

Vi kunna alltid sjunga denna sång, »äfven om natten», när det ser som mörkast ut, när Herrens gärningar och afsikter ännu icke blifvit uppenbarade, ty vi veta, att han alltid verkar »intill nu». Säkert har Guds underbara hjälp uppenbarats långt härligare, än vi ana, just för dem, som fått genomgå den djupaste nöden. Vi kunna därför redan nu tacka Herren, såväl för hvad han redan gjort, vare sig vi känna det eller icke, som för hvad han gör och verkar intill nu, ja, tacka honom för den fördolda härlighet, han skall föra fram i ljuset, endels redan i tiden och fullkomligt på sin egen dag. Herren själf fröjdade sig i anden öfver den frukt, hans lidande och död skulle medföra åt Gud, och äfven i denna fröjd få vi hafva gemenskap med honom, då han gick

*»Framåt, segrande till korsset
— mötesplats för mörkrets här;
tackande i djupsta mörker,
att Guds kärlek större är».*

Sådana äro de tankar, som kommo till mig, då jag i dag ville sända en hälsning till eder, kära vänner, som varit medarbetare för Herrens sak därute. Det är så underligt att hafva måst lämna Kina — på en tid åtminstone. Men då Herren gifvit mig visshet om att det var hans väg, känns det tryggt att få lämna allt, äfven hvad vi känna för den djupa nöden därute, i hans egen hand.

Kristianstad den 18 oktober 1900.

Ett uttalande af protestantiska missionsällskap.

För någon tid sedan förekom i den engelska tidningen »Times» en uppsats, som var undertecknad af ledande män från en mängd protestantiska missionsällskap. Då densamma bidrager till att gifva en sann uppfattning af de förhållanden, som medverkat till den nu pågående krisen i Kina, och därför äfven för missionsvänner bör vara af intresse, meddelas härmedan ett utdrag ur nämnda uppsats:

Det finnes på vissa håll en benägenhet att gifva missionärerna och deras verksamhet skulden för oroligheterna i Kina, men hvarje närmare undersökning skall visa, att de protestantiska missionärerna ej gifvit någon som helst anledning till en sådan beskyllning.

Missionärerna stå dock utan allt tvifvel i ett visst förhållande till oroligheterna och detta af tvenne anledningar. Först och främst är deras blotta närvaro i hvarje del af Kina en sträng påminnelse om huru utlänningarne inträngt på Midtens rikets heliga mark, hvilket är så motbjudande för den exklusiva och konservativa kinesen. För det andra har deras arbete redan rönt så mycken framgång, att den kristna undervisningen och den kristna litteraturen numera äro kända i kejsardömet mest aflägsna trakter och utföva ett djupgående inflytande öfver stora skaror. Det är icke bevisadt, att förföljelserna mot de kristna och anfallen på missionärerna, hvilka utmärka det nuvarande liksom föregående utbrott af fanatism i Kina, hafva någon religiös grund. Kineserna äro icke kända för religiositet och äro dessutom vana vid olika religiösa åsikter, då hela deras land är fullt af olika sekter. Det är uppenbart, att fiendskapen icke är riktad mot kristendomen såsom sådan. Betecknande är, att missionen har haft den största framgången på landsbygden, där man skulle hafva väntat sig att bland folket finna de, som äro mest konservativa och rädda om sin gamla tro. De kristna inne i landet hafva i regeln haft sin egen gudstjänstlokal, och på många platser hafva de underhållit sina egna lärare. Beskyllningen mot kristendomen har företrädesvis varit att den är utländsk.

De kristna hafva blifvit förföljda, emedan de öfvergått till en tro och en lära, som utlänningarne förkunat. Missionärerna hafva blifvit anfallna, därför att de varit utlänningar.

Under århundraden har Kina varit afstängd från all förbindelse med den öfriga världen. Genom denna isolering har folket blifvit högmodigt och vant sig at med förakt se ned på den utländska barbaren. Denna har med våld banat sig tillträde till Kinas område och påtvingat det en handel, som det afskydde. Långsam men säkert har vesterns handel trängt fram och vunnit nya fördelar. Ingen större marknad i Kina förekomme numera utan att anti-opium piller utbjudas under benämningen: »Botemedel mot det utländska giftet.» Tio tusentals tunnland af Kinas bästa åkerjord hafva under senare åren användts till opiumodling, och det inhemska opiet täflar med den utländska drogen. Tiotusentals kineser hafva blifvit slafvar under det utländska gifte hvilket alla sanna patrioter i Kina anse som landet största förbannelse. På sista tiden hafva vidare de nationer, som tvingat på Kina sin ovälskomna närvaro oc

afskydda handel, öppet i tidningar och tidskrifter tilltillkännagifvit sina afsikter att dela landet. Under sådana förhållanden synes det minst sagt obehöfligt att påbörda missionärerna ansvaret för den anti-utländska känslan bland kineserna. Kinesen har aldrig förlorat sin medärfda motvilja för utlåndingen, och de hafva ju stor orsak att bibehålla densamma. Men Kina kan ej utestänga den vesterländska kulturströmmen, huru mycket det än skulle önska det. Enda möjligheten för det gamla världsricket att kunna bibehålla sin plats i nutiden är att genomgå en reform, som sätter det istånd att lämpa sig efter den nya tidens kraf. Oaktadt all den grymhet och den dårskap, som kommer i dagen under Kinas nuvarande vilda kamp mot nämnda kraf, är dock kejsardömet i stort behof af de europeiska makternas sympati och uthålliga hjälp, och det bästa Europa och Amerika kunna göra för Kina under denna kris är att ännu rikligare gifva det evangelium om Jesus Kristus.

Huru en 81-årig kinesisk kvinna blef förd till Jesus.

En dag för några år tillbaka kom en 81-årig gammal kvinna till en liten predikosal vid södra stadsporten i Lang-cheo för att se utlåndingarne och höra, hvad de hade att säga. Det buddistiska radbandet omkring hennes handled vittnade om, att hon var en själ, som famlade i mörkret, och dess slitna utseende, att hon visst icke var likgiltig för sitt tillstånd i evigheten. Som hon var döf, satte hon sig nära talaren och lyssnade uppmärksamt till allt, hvad som sades, utan att göra många anmärkningar. Två dagar senare infann hon sig åter där, men denna gång utan radbandet, som hade varit hennes följeslagare under årtal. På tillfrågan, huru detta kom sig, svarade hon, att, då hon hört, att det icke var till någon nytta, hade hon lagt det af sides, och begagnade nu, hvad hon kunde minnas af den bön, hon lärt sig, till den sanne Guden i himmelen. Plötsligt suckade den gamla kvinnan, i det hon sade: »Allt är så godt och skönt, men det är för sent för mig. Jag är gammal och kan icke beräkna att få lefva så länge, att jag kan skaffa mig någon förtjänst inför Gud. Om I hadn kommit några år tidigare och talat om detta för mig, så kunde denna lycka blifvit min, men nu är det för sent, alltför sent.» Det dröjde något, innan hon kunde fatta, att Guds frälsning gäller nu och är fri. Hon fortsatte att komma till mötena och mottog sanningen, hvarvid hennes gamla skrynkliga ansikte klarnade upp, allt eftersom hon förstod ordet. Den tanken, att Jesus hade farit tillbaka upp i himmelen för att bereda en plats för henne och snart skulle komma igen och föra henne dit, var särskildt dyrbar för henne, och hon tycktes ständigt upptagen därpå.

Det svaga minnet kunde icke kvarhålla mycket för gången, men vissa saker syntes tydligen göra ett mäktigt intryck på henne. En dag hade man upprepat texten: »Jag skall aldrig lämna dig eller öfvergifva dig» för henne några gånger, och, då hon sedan blef tillfrågad, om hon kom ihåg den, svarade hon på sitt enkla sätt: »Han skall aldrig lämna mig, och han vill icke kasta bort mig.»

Då någon tid gått förbi, kom vår gamla vän till det resultatet, att radbandet vore till lika liten nytta för andra som för henne själf, hvarför hon af fri vilja brände upp det. Hennes kärlek till och tacksamhet mot dem, som bragt henne lifvets ord, var rörande, och dessa kände, att det var värdt en lifstid i Kina att få se denna enda själ frälst. Den släkting, hos hvilken hon bodde, bemötte henne mycket ovänligt och förföljde henne ständigt. Hon ville icke lefva, utan hennes bön var: »Kom snart, Herre Jesus!» Till stor sorg för henne tillfrisknade hon från tvenne sjukdomar. En gång drömde hon, att hon var på en mycket skön plats, som hon trodde måste vara himmelen. En söndags morgon blef hennes hjärtas önskan förverkligad. Hon gick in för att se konungen och »aldrig mera gå ut.» Hvem af oss kan föreställa sig, hvad himmelen måste vara för henne, och huru Herren Jesus skulle fröjda sig att få hälsa ännu ett af sina »andra får!» Hon vände sig i sanning från afgudar till den lefvande Guden och väntade på hans Son från himmelen. En grannkvinna, som var hos henne mot slutet, berättade, att hon sista dagen syntes vara omöddveten om, hvad som försiggick omkring henne. Hon sade sig vara i ett kapell, så stort och så rent, och till och med de små barnen där kunde berätta om Jesus. Ingen af de kristna var hos henne, då hon skulle gå öfver gränsen, de fingo icke tillträde till hennes hem och visste icke heller, att hon var så sjuk, men han, som nedlagt sitt lif för henne, var nära för att föra henne säkert genom döden in i sina eviga fridsboningar.

F. Prytz.

Besvarad bön.

Såsom bevis på att en rättfärdigs bön förmår mycket, där hon är i verksamhet, vill jag omtala en glädjande bönhörelse angående en troende kvinna i Hanch'eng vid namn »Uang», som jag i ett föregående bref till eder begärde förböner för. Fru »Uang» var nämligen i fjol somras hindrad af sin man att komma hit till gudstjänst, bibelklasser eller på besök. Ja, hon var på det strängaste förbjuden att sätta sin fot inom vår dörr. En dag, innan hon riktigt besinnat, att hon var fången, kom hon hit för att omtala sitt stora bekymmer, med den följd att, när hon kom tillbaka, dörren befanns stängd och hon utestängd. Hon visste icke i början, hvad hon skulle taga sig till, utan satte sig ned och började gråta. Snart kom en af hennes grannkvinnor i ett ärendet till henne, och, då hon fick se hennes belägenhet, tog hon henne med sig hem till sitt, under det hon förmanade henne, såsom hon gjort många gånger förut, att hon aldrig mera skulle ha någon umgängelse med utlåndingarna! Fru Uang kunde icke lofva det men trodde, att Herren skulle göra någon ändring, antingen taga hem sitt barn snart eller beveka mannen att låta henne komma och höra Guds ord. Hon bodde så för ett par dagar hos denna sin granne, men hennes hjärta var inför Herren natt och dag, med böner och åkallan om tröst och styrka för sig själf, och att mannen skulle blifva bevekt att ännu en gång öppna sin dörr för henne.

Denna bön hörde Gud, och om ett par dagar kom mannen dit och sade, att han önskade, hon skulle komma tillbaka! Detta lät hon icke bedja sig två gånger, och

hemkommen flödade hennes hjärta öfver af lof och pris till Gud, som så nådefullt bönhört henne.

Pröfningen var dock icke härmed öfverstånden. För en tid fick hon hålla sig skild från all beröring med oss och sina troende vänner. Många böner uppsändes för henne, och till sist blef hon sjuk. Själff trodde hon då, att hennes förlossningsstund nalkades, och sade till sin man: »Denna kropp är din, den har du köpt, men Jesus har köpt min själ, och till honom går jag nu för att för alltid få älska, lofva och tjäna honom så mycket jag vill! Blott en sak gör mig ledsen, nämligen den, att jag icke kunnat få min egen man med mig till himmelen. Dessa få ord grepo den stolte mannen, som icke förr velat höra talas hvarken om Gud eller himmelen eller ett lif efter detta, så att han sade: »För mig finns icke något hopp, och jag är beredd att gå dit, där min första hustru är,

Ett besök på missionshemmet.

Det torde intressera eder, käre missionsvänner, att höra något från vårt missionshem, i synnerhet som I genom ett meddelande i Sinims Lands oktobernummer hafven sett, att ett sådant blifvit inköpt af kommittéen för, »Svenska Missionen i Kina», för medel, som blifvit gifna särskildt för ändamålet.

Behovet af ett sådant hem hade gjort sig gällande. Det hade ej alltid varit så lätt att skaffa den hemkomne missionären en bostad, som han kunde kalla sitt hem, och där han under sin korta vistelse i hemlandet kunde finna hvila och vederkvickelse. Understundom hade det känts litet sträfsamt och tungt i stället för hvila och ro. När man går ut på missionsfältet, är det ju så, att man lämnar allt och ofta med en känsla af att aldrig mer

Missionshemmet. (Bild 1.)

men det lofvar jag, att, om du blir bra igen, så skall jag aldrig mera neka dig att tillbedja din Gud.»

Genom Herrens godhet fick också vår kära Uangta-sao komma upp igen, och mannen höll sitt ord. Han kände, att det var en makt, hvilken han icke vågade stå emot, men fru Uang vet, att det var genom trons bön, som hon återfick sin hälsa. Och I, kära vänner, som med oss hafven kämpat i bön för henne, »prisen med oss Herren», som för våra strider och gifvit en så härlig seger! De krigare i Guds här, som veta att kämpa på sina knän, hafva god utsikt om seger. Därför i Jesu namn: Låtom oss hålla fästet, *ills han kommer!*

Med varma hälsningar till alla, som älska *vår Herre Jesus.*

Emilia Sandberg.

återse det gamla hemmet; men åren ila, och mot all tanke och förmodan får man åter sätta foten på fosterjorden, och, äfven om en och annan af de gamla vännerna äro borta, får man ju återse många af sina nära och kära; men en främlingskänsla smyger sig ändå öfver en i alla fall — en hel del är så nytt och mycket så främmande. Så tränger sig frågan inpå en: Hvar och huru skall jag nu tillbringa min tid hemma, för att ändamålet med min hemresa skall vinnas? Naturligtvis är det en kär plikt att få besöka sina närmaste, men kanske det ej alltid låter sig göra att hos dem finna ett varaktigt hem. — Huru skön är då ej den tanken: det finnes ett missionshem, som Herren genom sina snälla skaffare beredt oss, och hvilket vi kunna kalla *vårt hem*. Då jag först hörde talas därom — det var i Kina sommaren 1899 — på vårt årsmöte, kände såväl jag som

mina syskon därute en innerlig tacksamhet i hjärtat, att vännerna hemma i sin kärlek och nitälskan för Herrens rikssak ej blott satte oss i tillfälle att kunna utföra det arbete, Herren gifvit oss, utan ock ville bereda oss ett »hvilohem». Nästa tanke var dock: ej kan ett sådant komma till stånd förr än möjligen i en aflägsen framtid, ja, tänkte jag, vi få fröjda oss åt det i hoppet, äfven om vi ej få se det. Nu som så många gånger tillförne har Herren kommit vår klenro på skam och trogen sitt löfte gjort långt utöfver hvad vi kunnat bedja eller ens tänka. I *rätta* stunden gaf Herren oss den *rätta* platsen — just *nu*, då förhållandena i Kina göra, att flera missionärer måste vistas i hemlandet, fingo vi vårt missionshem. Huset — hufvudbyggnaden af egendomen Dufvebol — inköptes i sept. detta år och står nu färdigt innan och utan. Huru har det då tillgått? Ja, det

gå banan halfva vägen, ty gångbiljett är köpt för »familjen.» Det är 20 min. väg fram, och vi påskynda våra steg. Framkomna till anhalten vika vi af banan och fortsätta uppför en liten skogsbacke. Då vi kommit upp, stanna vi ofrivilligt en stund för att inandas den härliga barrskogsluften. När vi se'n hunnit utför backen, framskyntar på höjden till venster ett gult tvåvåningshus. Det är missionshemmet (bild 1). Då vi hunnit framse vi på den ena sidan en rätt stor trädgård med fruktträd och bärbuskar, på den andra sidan en liten skogsdunge, på framsidan en stor gårdsplan och på baksidan öfverskyggas huset af en väldig lönn. Betrakta vi nu själfva byggnaden (bild 2), se vi, att både på öfre och nedre botten finnes en veranda eller balkong med glasfönster. Efter dessa små iakttagelser stiga vi in och mottagas så vänligt och gladt af fröken Ebba Burén, hemmets föreståndarinna,

Missionshemmet. (Bild 2.)

ir i sanning ett under för våra ögon! När Herren får värma hjärtat på sina tjänare och vänner, så går arbetet både fort och lätt. Någon har sagt, att Guds ur går långsammare än vårt, men det är nu ej alltid händelsen; bland går det så fort, att vi ej ens med blotta tanken sinna med. Nu står vårt hem där så inbjudande på tullen, tätt intill den lilla skogsdungen. Allt är så tyst och stilla omkring; det är så fridfullt och skönt —

Kommen med, skola vi göra ett besök där. Visserligen är det litet besvärligt en regnig dag såsom i dag, y vi ha ett stycke väg att gå, och vägen är upplött och lerig, men vi låta ej afskräcka oss, och väl framkomna känna vi oss belönade för vår möda. Vi stiga ålunda af tåget vid Sundbybergs station, ty endast få åg stanna ännu vid Dufbo anhalt; men vi kunna ju äknas höra till familjen på missionshemmet och få då

och de kära missionssyskonen, som redan där funnit sitt hem. Vi vilja gärna se allt: kök, skafferi, sal, samlingsrum och de enskilda rummen — allt intres serar oss. Byggnaden utgöres af 12 rum. Utom köket finnes på nedra botten en större sal med ett par rum å ömse sidor. Blicka vi så omkring oss, finna vi, att allt är så hemtrefligt. Möblerna — präktiga, tjänliga, ja, man kan säga fina — äro gåfvor af kära vänner, gardinerna likaså. Och där borta i hörnet af salen står den präktiga orgeln — också den en gåfva — som får fröjda och tjäna. Hvad som fågnar vårt öga är de vackra krukväxterna vid fönstren. Huru vårt hjärta värmes, när vi se all Herrens godhet och omsorg i stort och smått — och strängarne därinne röras till ett fulltönigt tack och lof till alla goda gåfvors gifvare. Just det nödvändiga, det vi behöft, har han försedt oss med. Vi fortsätta och finna de rum, våra syskon bebo, trefligt

och ändamålsenligt inrättade. Öfra våningen är lika treflig den. Äfven där finnes en större sal, »samlingsrummet», där vi hoppas att ofta få samlas kring ordet och bönen.

Tvenne stora kaminer — gifvor från Huskvarna, en i salen och en i samlingsrummet — gifva värme äfven till de närgränsande rummen.

I förbigående kasta vi en blick i linneskåpet och skänken. Kärleksfulla hjärtan och händer hafva sört att det förra ej är tomt och i den senare finnes förvarad den vackra servis, som blifvit skänkt af »en vän.» Innan vi lämna, känna vi behof af att gemensamt med våra vänner tacka Herren för hans stora nåd och kärlek och

Fröken Ebba Burén.

trofasta omsorg om oss. »Han är rik öfver alla dem, som åkalla honom!» Hvarje sak i detta hem tyckes tillhvisa oss: »Han har omsorg om eder.» »Tacken Herren, han är god, och hans godhet varar evinnerligen.» Och, när vi nu säga farväl, instämna vi uti hvad en kär broder sade vid sitt besök här: »Gud välsigne det kära missionshemmet!» Må det blifva ett verkligt hvilohem i ordets fulla bemärkelse; men må det ock blifva en stad på berget, att strålarne från Guds Faders kärleks fyrbåk härifrån må sprida ett klart sken och leda någon vilsekommen in i rätta hamnen.

Stockholm den 27 Nov. 1900.

En missionär.

Afskedet från T'ong-cheo-fu.

Att inom ett år sedan jag lämnade Sverige åter vara hemma är i sanning underbart. »Edra vägar äro icke mina vägar, säger Herren», men hjärtat längtar att prisa hans trofasthet, godhet och barmhärtighet. Han, hvilkens namn är »Evig Faders», — och under det nam-

net gjorde han sig särskildt känd för mig därute i Kina, ledde med trofast hand, bar på eviga armar, omslöt med evig kärlek. Under hans vingars skugga bodde jag; — »tryggare kan ingen vara!»

Den 8 juni anlände jag till T'ong-cheo, och redan den 5 juli lämnade jag mitt kinesiska hem, ty såsom sådant kände jag det redan. Här hade jag packat upp och gjort mig hemmastadd. Mitt trefliga rum på vinden var visserligen under den heta sommartiden för varmt att vistas uti, men det var i alla fall *mitt* rum, där jag tog ut Herrens löfte, att han skulle bo med mig, stärka modet, fylla behoven och taga bort ensamhetskänslan. Porträtter af mina kära i Sverige sattes fram, likaså afskedsgifvor, däribland taflor med löstesord från Herren, såsom: »De öfverunno honom för Lammets blods skull» och »frukta icke, allenast tro». Huru väl skulle jag ej komma att behöfva dessa ord! Så kommo mina kära, tysta vänner, böckerna, fram i boksåpet, men för dem blef ej mycken tid, ty de nya, stora kinesiska trängde aldeles ut dem. Studierna började jag rätt snart, i det jag dagligen läste för den gamle läraren och sedan för mig själf så mycket krafterna tillåto. Om aftnarne, då jag var trött, brukade jag gå ut på gården, där kvinnorna sutto och sydde och sökte till ömsesidig munterhet göra mig förstådd af dem. Snart ringde klockan till aftonbön, och, under det männen samlades i kapellet, sutto vi kvinnor på gården utanför de öppna dörrarna. Sången ljöd, och midt ur det omgifvande hednamörkret steg från denna lilla skara lof och bön upp till Gud. Sålunda förflöto dagarna lugnt och stilla därinnanför missionsstationens murar, men, då vi ibland om aftnarne togo en promenad eller gjorde ett sjukbesök, märkte man, att man bodde i fiendeland. Föraktfulla ord, mörka och misstänksamma blickar följde oss öfverallt. Aldrig har jag så känt bördan af förakt och mistro. Och vi älskade dem ju, — »Gud, lär dem förstå, att vi älska dem», ljöd det nästan som ett ångestrop i hjärtat.

Våra sjukbesök gällde en ung flicka, som behandlades för tuberkulos i foten. Huru väl konner jag ej nu ihåg dessa mina första och sista besök i ett kinesiskt hem. Kvinnorna samlades omkring oss och sågo med nyfikna och intresserade blickar på, då såret sköttes samt lyssnade med mer eller mindre uppmärksamhet, då de genom den syster, som åtföljde mig, fingo höra evangelium. Barnen hade roligt och trängdes omkring oss, männen stodo utanför fönstren, men lyssnade äfven de somliga med intresse, andra med en öfverlägsen min. Den unga sjuklingen, som i början förefallit slö och likgiltig, fick sista gången vi voro där ett annat uttryck hon lärde sig orden: »Jag skall aldrig lämna dig», och det lyste till i hennes mörka, dystra ögon, då hon till slut kunde en liten vers, hvori hon bad Gud förändra sitt hjärta. Huru mycket tåligt, ihärdigt arbete skulle behöfvas för att föra ljus till denna förmörkade själ och till de andra omkring henne, och detta var sista gången de fingo höra det glada budskapet — kanske för alltid.

En morgon trängde ett oroande rykte in till stationen där vi nu endast voro två systrar: ryktet att en af våra bröder blifvit mördad. Vi ville ju ej tro det, men er dast att ryktet kunde komma, visade oss folkets sinnestämning. Vi beslöto att ej gå ut på några dagar, hel som det äfven sades, att vi under våra promenader ö giftade brunnarna kring staden. Bergs hemkommo v

denna tid, och vi tillbringade några dagar tillsammans. En afton, då vi slutat vår kvällsmåltid och samlades kring lampan för att läsa något högt, inträder ett bud från missionär Folke. Brevet lästes högt, det var blott några korta meddelanden om att vi dagen därpå skulle vara färdiga att lämna stationen, medförande så litet packning som möjligt. De öfriga missionssyskonen skulle då resa igenom T'ong-cheo. »Ta-tao» (Stora knifven) kommer, mandarinen gifver intet beskydd, så ljud det i korthet.

Denna underrättelse kom alldeles oväntadt, vi knäböjde tillsammans i bön och stodo sedan upp för att handla, — här var ingen tid att förlora, klockan var half tio, och morgonen därpå skulle syskonen anlända. Tjänarne inkallades, och sedan de blifvit underrättade om den förestående skilsmässan, som vi då hoppades skulle blifva kort, började förberedelserna till resan, packning, ordnandet med penningar och löner m. m. Allt gick så lugnt och stilla, Guds frid hvilade öfver oss och alla ängsliga tankar och frågor försjönko i vår himmelske Faders kärlek. »Herren är det» hiskade mitt hjärta, och »frukta icke, det är jag», ljud Jesu röst öfver de oroliga vattnen.

Morgonen därpå anlände våra syskon från Shansi. Vi voro för många att resa tillsammans, och det beslöts, att några skulle resa den dagen och vi andra vänta till dagen därpå. Tidigt följande morgon samlades vi med de kristna kineserna i kapellet. Den stunden glömma vi nog aldrig. Stilla och allvarsamma samlades alla, sången afbröts af snyftningar, och då missionär Berg med af rörelse darrande röst talade öfver orden: »Glädjens i hoppet, varen tålige i nöden, i bönen ihärdiga», var intet öga torrt. Sedan missionär Berg anbefallt oss och de kära, vi lämnade, i Guds vård, höjde evangelisten sin röst i bön. Varmt och trosstarkt bad han, att Herren måtte bevara dem trogna äfven, om så fordrades, i lidande och intill döden. Gamle läraren Fainn bad sedan, men gråten öfvermannade honom, och han skakade af snyftningar. Nu var det slut med själfbehärskningen, och vid afskedet flöto tårarne ymnigt, tårar, som dock snart måste torkas, ty folket därutanför fick ju ej ana, att vi lämnade på en längre tid. Där i afskedsstunden märkte jag, att här var icke jude eller grek, svensk eller kines, alla voro vi ett i Kristus Jesus. Jag, som endast varit tre veckor i T'ong-cheo, kunde ju ej känna, hvad mina kära medarbetare måste känna, som under år födt och fostrat dessa själar i evangelium, men stunden var gripande och tårarne trängde fram. Hvad skulle hända denna svaga hjord? Hvilka lidanden väntade dem? Skulle de få barmhärtighet att vara trogna? — Herre, du vet det!

Vagnarna väntade, och snart kastade vi en sista afskedsblick på T'ong-cheo's murar. Nu skilja land och haf, krig och nöd oss från våra bröder och systrar där, men i bön och kärlek äro vi ej skilda från dem, och hvem skall kunna skilja dem och oss från Kristi kärlek. »Nöd eller trångmål eller förföljelser eller hunger eller nakenhet eller fara eller svärd?»

I, som läsen detta, innesluten Guds folk i Kina i edra böner, tänken på dem, som lida misshandling, såsom I ock själfva hafven en kropp. Lämnen Herren ingen ro, förrän han har beredt och gjort Kinas kyrka till ett lof på jorden.

Jane af Sandeberg.

Bref.

Shanghai

den 27 sept. 1900.

Älskade missionsvänner!

Frid vare med eder och kärlek tillika med tro från Gud Fader och Herren Jesus Kristus!

»De förtryckte skola ännu en gång glädjas i Herren, och de arme bland människorna fröjda sig i Israels Helige. Ty det skall vara slut på tyranner och en ände på bespottare, och alla, som hafva vakat att göra ondt, skola varda utrotade.» Es. 29: 19, 20.

Lätom oss icke gifvas utöfver i dessa bedröfvans tider, då nu så måste vara, att vi lida bedröfvelse under mångahanda pröfningar. Vi veta, att Herren skall vinna pris på jorden. Han skall segra i Kina och få många till byte, trots alla mörkrets makter.

Något mer än ett halft år har gått till ända, sedan vi sade farväl till släkt, vänner och fosterland för att ånyo bringa evangelijs budskap till våra arma medmänniskor i Kina. Guds goda hand var öfver oss den långa vägen upp till vår station. Med glädje och kärlek hälsades vi välkomna af trossyskonen, hvita och gula. I kunnen lätt tänka eder, huru dyrbart det var att åter råkas. På själfva pingstafonen anlände vi till Ün-ch'eng, där vi, gladt öfverraskade, träffade de flesta af våra medarbetare. Årskonferensen var just slutad. Vi firade högtiden gemensamt i Herrens fruktan och reste därefter vidare till våra olika platser. Tredjedagen eller den 5 juni återsågo vi vårt kära, kära Hai-cheo. Som hettan redan började bli stark, ordnade vi skyndsamt det nödvändigaste och flyttade redan på lördagen samma vecka till bergsgröttorna, en fjärdingsväg från staden. Samma dag reste min käre man till utstationen Pu-cheo för att hälsa på de troende där. Han blef mycket uppmuntrad af umgänget med dem. Deras antal hade mångdubblats under vår bortovaro. I jämt tre veckor fingo vi njuta en god hvila i vårt svala sommartjäll. Lille Karl, som nog farit illa ibland under den långa resan, började repa sig och hade så hjärtans roligt i sin sandhög utanför dörren om kvällarne, då dagen svalkades. Så kom i ett nu underrättelsen om uppror och öfverhängande lifsfara jämte order att bryta upp. Huru svårt vi kände det, mäktar inga ord förklara. Henrik, som just var på väg till staden Lin-tsin, medhafvande det stora tältet och åtföljd af några kristna kineser för att predika under en betydande marknad, fick vända om på halfva vägen. Den 30 juni på e. m. lämnade vi gröttorna och gingo till fots in till staden, Henrik bärande vår lille gosse på armen. Solen gassade förfärligt. Det sved i mitt hjärta, då jag såg, hur vår älsklings kinder brändes blossande röda. Framkomna till porten af vårt hus — den port, som vi så nyligen med af glädje klappande hjärtan sett öppnas för oss vid vår återkomst från hemlandet — tyckte jag mig nästan vilja digna af bedröfvelse. Men sorgsna och trötta måste vi nu packa och ställa i ordning så godt som möjligt. Våra tjänare och läraren skulle ha sin aflöning och gå hvar och en till sitt, portvakt skulle tillsättas, husdjuren sörjas för etc. etc.

Hela natten stökade vi. Endast det nödortfästaste för resan kunde medtagas. Systrarna Prytz, Forssberg,

Hattrem, Angvik, Hundére och Holth, som haft sin sommarbostad i närheten af vår, voro alla inne i staden och gjorde sig redo. De kristna, som fått reda på saken, kommo gråtande och kvidande följande morgon, några redan innan solen gått upp, för att säga oss farväl. Vi uppmanade dem att stå fasta och hålla sig till Herren, hur det sedan månne gå. Det var söndag och min man talade än en gång lifvets ord i kapellet. Gud vet, om det ännu står kvar. På många ställen ha predikolokalerna blifvit nedrifna eller uppbrända. Vid middagstiden kommo missionärerna från Üin-ch'eng. Och på eftermiddagen reste vi alla vår väg, instufvade i fem stora kärror. Om ett par dagar voro vi framme i T'ong-cheo och funno våra vänner där rustade till affärd. Angående resan vidare till kusten är ej så mycket att säga. Herren bevarade oss i stor frid och vid någorlunda god hälsa allesamman. Vårre hade våra systrar Emma, Maria och Sigrid det på sin väg. De blefvo dock, Gud ske lof, räddade afven de. Många Jesu vittnen ha blifvit *blods-vittnen* i denna tid. Själarna under altaret hafva ökat med ej så få. Deras antal torde snart vara fullt. Herrens tillkommelse är *nära*.

Vår resa räckte nära 6 veckor: från den 1 juli till den 9 aug. Då vi anlände till Shanghai, var redan ett hus hyrdt för vår räkning. Men, som det var mycket osundt, måste vi snart flytta därifrån. Vår nuvarande bostad är rymlig och luftig. Förutom alla medlemmarne af »Sv. Missionen i Kina» och de norska systrar, som samverkat med oss, bo här två systrar, tillhörande »China Inland Mission». Denna sistnämnda mission lär ha 13 hus hyrda här för inkvartering af sina missionsarbetare utom det stora byggnadskomplex, som de själfva äga. Många hundra missionärer äro samlade här i staden, väntande, att Herren *snart* må öppna väg för dem att återgå till arbetet. Under de tre sistförflutna veckorna ha de haft dagliga bönemöten i en större kyrka härstädes, »The Union Church». Herren har varit mycket nära, ödmjukande sina tjänare inför sitt ansikte. En konferens, med syfte att det andliga lifvet hos oss må bli fullare och rikare, tager, vill Gud, sin början den 8 okt. O, att vi alla blefvo mera beredda till allt godt verk under denna väntans tid! Bedjen med oss härom! Och bedjen *enträget* om ståndaktighet och nåd för våra kinesiska medkristna, som äro satta på så hårdt prof, och bland hvilka många ännu äro obefästade i sanningen. Tusentals, säges det, hafva blifvit dödade för sin tro, men de finnas kanske ock, som likt Petrus förnekat sin Herre och Mästare i farans stund. Må de ock likt honom upprättas igen!

Från våra missionsstationer ha vi haft mycket knapphändig underrättelser, sedan vi lämnade dem. För några dagar sedan ingick telegram från en annan del af Shansi, att ytterligare elfva missionärer blifvit mördade. Många fattas ännu, om hvilkas öde man är i okunnighet.

Till vår stora glädje börjar nu br. E. Folke tillfriskna efter sin svåra sjukdom. Br. G. A. Stålhammar, som har tyfoidfieber, ligger på sjukhuset. Han lär ock vara på bättringsvägen. Herren vare lof, som skonar oss för sorg på sorg. I Shanghai är allt lugnt och fredligt. Väderleken är nu svalare men mycket fuktig. Malariafebern grasserar värst denna månaden.

Ett *varmt* tack för alla edra förböner. De tillskynda oss så mycken välsignelse. Bara själfva medvetandet af

att I bedjen för oss stärker och fröjdar oss öfvermåttan. Glädjetårar runno, då jag hörde, huru I hafven öfverflödat i denna nåd.

Hoppas snart få tillfälle att skrifva igen.

Många och kära hälsningar från mig och de mina till eder alla.

»Lefva vi, så lefva vi för Herren, och dö vi, så dö vi för Herren. Ehvad vi nu lefva eller dö, höra vi Herren till.»

Eder i Herren älskande

Hilma Tjäder.

* * *

Shanghai den 24 okt. 1900.

Ur enskildt bref till sekreteraren.

2 Krön.-b. 14: 11.

Våra ögon se *upp* till lefvande Gud och förbida honom.

Det är en stor nåd att i tro och förbidan få *vänta på Gud*. Säkert följn I alla, våra innerligt kära hemmarvarande vänner, händelserna härute med det största intresse, och vill jag nu i korthet meddela något om den nuvarande ställningen både inom vår lilla krets och äfven något litet om hvad de dagliga tidningarna säga. Hvad beträffar oss, så äro vi alla, utom Gust. Ad. Stålhammar, uppe och friska, Herren vare pris! E. Folke bereder sig att i öfvermorgon (lörd. d. 27) fara till Kalifornien. Det blir *mycket tomt* efter vår käre föreståndare, som vi alla innerligt önskade få behålla hos oss, men, då det anses för hans hälsa nödvändigt att resa, få vi ju blott tacka Gud, att det är möjligt för honom att få denna vederkvickelse. Erik har tagit sig märkvärdigt på de sista 14 dagarna. Stålhammar är ännu mycket svag, dock något bättre. Troligen flytta han och Mina hit om en vecka eller så omkring. Här i Shanghai pågår nu en konferens på C. I. M., afsedd till hjälp för arbetet. Bönemötena på C. I. M. äro mycket dyrbara att vara med om. Det höres nu från många ett *innerligt* bönerop, att *Herren snart* må öppna väg för oss att få gå tillbaka till våra platser, och med hela mitt hjärta förenar jag mig i denna bön. Under tiden är det, som om Gud *lärde* oss att *bedja* såsom aldrig förr för våra kära troende och sökare däruppe. Vi anförtro dem och *allt* åt vår Gud, åt vår trofaste Frälsare och bedja *honom själf* utföra ett mäktigt verk däruppe, för hvilket vi få prisa honom, då vi komma åter.

Som jag tänker att sekr. Holmgren fått del af mitt bref till Carl Blom angående min nedresa, och hvad som hör dit, är det ej värdt att nu nämna därom. Herrens högra hand var uträckt öfver mig hela vägen. Nu är jag alldeles frisk och återställd efter den feber, jag hade i början af sommaren. Hur *barmhärtig* och full af *nåd* är ej vår Gud!

Den dagliga tidningen här sysselsätter sig mycket med att det måste göras något för att fördrifva kejsarinnan från Si-gan och frantaga henne makten, men mycket säges och *intet göres*. O, nej, vi få se *högre upp*, om något skall bli gjordt. Stora kinesiska truppmassor marschera upp till Si-gan för att försvara kejsarinnan, och på så sätt blir det ännu vanskligare för de europeiska trupperna att tränga sig fram. Kejsarinnans välde *måste* brytas, för att Kina skall få någon ro — det är allas tanke

Här om dagen voro Maria P:son och jag inbjudna till

»the Chinese Young men Christian Association for a reception on the opening of their new buildings». Det var mycket roligt att se så många unga samlade under evangelii inflytande. Ett föredrag af Mr Witt från Tyskland, en C. I. M.-missionär och god vän till doktor Fries, var alldeles utmärkt. Han fick verkligen nåd att upphöja *Jesus Kristus som ensam konung* och visade så klart på *vår* plats vid *Jesu fötter*. En sekr. från K. F. U. M. i Hongkong talade äfven riktigt godt och utan någon blandning, äfvenså gamle doktor Goodrich, hvars vittnesbörd var kort men kraftigt. Några af de unga kineserna sjöngo ett par sångnummer, och så bjödos vi på té och därefter gick hvar och en hem till sitt.

I förra veckan hade vi ett långt, innehållsrikt bref från Chang-chi-hung, som Henrik Tjäder snart skall sända en afskrift af. Det innehöll gripande underrättelser om folkets nöd på många sätt, särskildt nu med anledning af den förfärliga hungersnöd, som rasar både i Shansi, Shensi och Honan. Gören, hvad I kunnen för våra kära kineser! Många ha mistat hus och hem, kläder och allt under förföljelsen och stå nu *utblottade*. Våra hjärtan brinna af åstundan att tänka ut något sätt för att sända dem hjälp. Jag bifogar ett bref från d:r G. John, som stått i en af de dagliga tidningarna.* E. Folke önskade särskildt, att I mätten få del däraf; vi tycka alla, att det är så utmärkt bra skrifvet. Gud vare med eder och oss!

Ett innerligt tack för det vänliga bref, som vi tre Hanch'eng-systraringo emottaga på samma gång som jullistorna kommo. Tack äfven för all vänlig omsorg med alla julgäfvors hitsändande.

Bedjande om en varm hälsning till — — förblifver jag eder i Herren tacksamt tillgifna

Emilia Ulf.

Jesu martyrer,

»som blifvit slaktade för Guds ords skull och för det vittnesbörds skull, hvilket de hade.»

Under det sista halfåret hafva många Jesu vittnen och bekännare i Kina fått gifva sina lif för evangelium. En uppgift var nyligen synlig, att öfver 100 missionärer, tillhörande olika sällskap, blifvit mördade, samt ett stort antal barn. C. I. M. har förlorat 40 af sina arbetare och 14 barn. Bland de fallne är äfven ett rätt stort antal svenskar. Helgelseförbundet har mistat 10, och några af den Simpsonska missionen sägas äfven hafva blifvit dödade. — Detta är i sanning ett dyrbart utsäde, som i sin tid skall gifva sin skörd. »Deras blod skall vara dyrbart i Herrens ögon.» Må Herren hugsvala alla sörjande anhöriga och vänner! Vi deltaga innerligt med dem i deras sorg.

Våldsammast synes förföljelsen hafva rasat i provinsen Shansi. I bref af den 4 okt. skrifver fru Hilma Tjäder därom från Shanghai:

Mycket blod har flutit i Shansi. Det är så rörande att tänka på våra kära vänner, som fallit offer för dessa

* Skall införas i nästa nummer.

vilda horder. Många af dem kände vi personligen. På vår resa till Shansi träffade vi ej så få och härbergerades mycket gästvänligt af dem. Hvem kunde ana, att deras slut var så nära. Fröknarna Whitechurch och Searell i Hsiao-i, som vi träffade i Hong-tong, där de varit på konferens, voro så innerligt hjälpsamma emot mig. De bäddade åt oss, togo in badvatten åt lille Karl etc. Den förra kände jag, sedan vi voro i Kiai-hsiu och studerade språket. Hon brukade då hälsa på oss och jag var också öfver till hennes station Hsiao-i och såg arbetet. Hennes lif var prägladt af tro på Herren. Det var så godt att vara i hennes närhet, ty hon lefde i Jesu närhet. De förra mord, vi hörde omtalas, voro å systrarna W. och S. Nu ha tjogtals följt dem. Senast i förgår hörde vi, att alla Helgelseförbundets missionärer och 3, tillhörande de s. k. Simpsonska missionärerna i norra Shansi, blifvit dödade. De voro midsommarhelgen samlade i Sohping-fu till konferens. Folket började bli oroligt och hotade med att bränna missionsstationen, då ett par af bröderna anmälde saken hos mandarinerna. Denne, som alltid varit vänlig mot syskonen, tog dem till sin »yamen» (rådhuset). Först lofvades de vagn och eskort till Kalgan, men löftet återtogs, och de belades i stället med bojar. Slutligen skulle de dock få resa, men komma 10 li utanför staden dödades de alla. Dess förinnan hade deras hus plundrats och bränts.

* * *

På Kina Inland missionens station i Hotsin i sydvästra Shansi bodde missionären G. McConnell med familj och de kvinnliga missionärerna E. Burton och S. A. King. Alla dessa reste vid sommarens början till bergstrakten vid Kicheo för att tillbringa den heta tiden i grottor därstädes och på samma gång missionera bland folket, allt eftersom tillfällen skulle erbjuda sig. I sistnämnda stad bodde det nyligen gifva missionärsparet John Young och fru. Sedan i början af juli tillförlitliga underrättelser ingått om boxar-oroligheterna, synas de alla tillsammans hafva begifvit sig af i riktning mot Hotsin, som är beläget 9 sv. mil söderut därifrån och 1 mil öster om Gula floden. Just då de kommo ned från höglandet, blefvo de söndagen den 15 juli vid en by Si-iai-k'co 1 sv. mil norr om Ü-men-k'eo, färjplats vid Gula floden, öfverfallna af byfolket och beröfvade, ej blott hvad de förde med sig på mulåsnorna, utan äfven en del af de kläder, de buro på sig. Natten tillbragte de i ett litet värdshus vid vägen, och följande morgon sände McConnell sin trogne tjänare Tien-shuen till Hotsin för att till mandarinerna därstädes inberätta röfveriet samt begära skydd och eskort. Tjänaren återkom snart med den sorgliga underrättelsen, att ingen hjälp af något slag kunde fås, ty magistraten hade från Yü-hsien, provinsens guvernör, befallning att följa alldeles motsatt politik. Det korta men innehållsrika edikt, som i juni af änkekejsarinnan telegraferades till rikets alla provinser, lydte nämligen sålunda: »Utländingarne måste dödas; äfven om utländingarne fly, skola de dödas.» — Missionärerna insågo nu, att faran var öfverhängande, och beslöto därför att gå direkt till nämnda färjställe. Hade de lyckats komma öfver Gula floden, skulle de varit jämförelsevis trygga, ty då styrdes Shensi ännu af Tuan-fang, hvilken näst Gud omkring 100 missionärer hafva att tacka för sina lif. De reste så fort

mulåsnorna kunde framdrivas men upphunnos likväl snart af en skara soldater och civile, hvilka hade följt efter Tien-shuen, då han återvände från sitt lönlösa besök i staden. Soldaterna uppgåfvo sig vara sända som eskort och föreslogo, att sällskapet skulle taga en genväg utmed floden. På MrConnells invändningar svarade de, att en färja hade beordrats till en närmare belägen plats och att genvägen förde dit. Kort därpå anlände sällskapet till en liten by vid en inskärning af floden kallad Ts'ing-kia-uan, en half mil från Ü men-k'eo. Där drog en af soldaterna sitt svärd och förklarade, att han och hans kamrater ej kommit för att skydda utan för att döda flyktingarne. Så höggo de alla in på våra vänner, bland hvilka McConnell först dödades. Ett ögonvittne har berättat, att mr och mrs McConnell omfamnade och kysste hvarandra såsom farväl midt under massackrerna, liksom äfven det andra gifta paret och de båda damerna gjorde. De kringstående lära därvid hafva sagt: »Se, huru de älska hvarandra, de äro ej lika oss.» En af de kvinnliga missionärerna berättas hafva fått tillfälle att säga till mördarne: »Vi hafva ej kommit hit för att skada er utan att förkunna för er ett godt budskap från himlen och tala om, huru ni kunna komma dit», och så blef äfven hon nedtystad. Den ofvannämnde tjänaren och McConnells 2-åriga gosse dödades äfven, och alla liken lämnades stympade ute på öppna fältet. Omkring sju dagar senare sågos de ännu ligga där svartbrända af solen, men hvarken rofdjur eller fåglar hade angripit dem. Detta ansågs af traktens befolkning vara bevis på öffrens oskuld och himlens misshag öfver dådet. Folket på platsen synes dels anse distriktsmagistraten ansvarig för mordet, dels tillskrifva ett slags civil-militär af andra graden vid namn Chang, som förut visat sig hätsk mot missionärerna, planerandet af densamma.

Våra vänner hafva nu ingått i sin Herres livila från all möda och strid på jorden. Frid vare öfver deras minne! Låtom oss äfven enas i bön om frid för det nu så upprörda Kina, samt att själfva mördarne måtte komma i besittning af den frid och den kärlek, som deras offer ägde och uppehölls af in i döden.

Delvis utdrag ur bref från
C. H. Tjäder.

* * *

Broder R. Bergling, som kände syskonen McConnell personligen, skrifver med anledning af den sorgliga tilldragelsen: »Ingen, utom de mördades anhöriga, kunde så gripas vid underrättelsen om deras död som min hustru och jag. Vi hade nämligen såsom gäster bott i Hotsin 1 år och senare under 2 me år förestått stationen. Samma år, vi flyttade dit, grundlade br. McConnell därvarande församling, då han genom dopet upptog 9 personer; vid ett årsmöte 2 år senare döpte vi 14 personer. Sålunda hafva vi med vårt odelade intresse följt församlingens uppkomst och utveckling och allt igenom varit med den ett hjärta och en själ.

Dessutom gränsar Hotsin intill vår station i Hanch'eng-distriktet, och blott 2 mil från den förra hafva vi en utstation, där 14 döpta kristna och en hel skara i evangelium intresserade finnas. Det är väl knappt tänkbart, att de förödelsens stormar, som varit så ödeläggande för Hotsin, stannat där utan äfven sträckt sig

till vår missions område. Merendels i Kina, då en förföljelse på en plats icke aflöper med mindre än mord å missionärerna. Få i regel de mera framträdande kristna dela samma lou Hotsin saknar ej heller sådana kristna. Bland församlingar i Kina, hvilka jag haft förmånen att lära känna, vet jag ingen, som jag kan jämföra med den i Hotsin, T'an, T'ing, T'ien, Kuch, Uei och Ho, som äro medlemmar af församlingen där, kunna med afseende på sitt kristliga lif och inflytande tjäna som exempel för flertalet i vårt land. Och likväl äro de unga i tron, ty församlingen i Hotsin bildades först på hösten 1896. Det stöd, som särskildt dessa nu namngifna personer m. fl. voro för mig uti mitt arbete i Hotsin, och den hjälp, de genom sina förböner, råd och upplysningar gäfvor mig under mina sträfvanen att öppna Hanch'eng, är för mig mycket dyrbar att minnas.

Vi hafva haft T'ien såsom skollärare i 2 år, Ting såsom evangelist under samma tid och T'an samt de öfriga såsom tillfälliga medhjälpare och kolportörer; och jag skulle hafva räknat det som en stor nåd att få behålla dem vid min sida; men, då mr McConnell vände åter till sin station, ville han icke afstå någon af dem åt mig. Icke kunde jag heller förebrå honom därför, ty det borde ju snarare utgöra en missionärs berömmelse, att han vill använda alla i församlingen förefintliga krafter till församlingens förkofran och tillväxt.

McConnell var en man, som utöfvade den strängaste församlingstukt, jag sett någon missionär utöfva. De berömvärda frukterna däraf uteblefvo icke heller, hvadan exemplet manar till efterföljd. En församling med sådan lifskraft som den i Hotsin, kan ej annat än bära frukt; den gjorde det alldeles underbart. Ung, som den är, räknar den dock redan öfver 30 medlemmar och öfver hundra i läran intresserade. En rik, lärd och följaktligen mycket aktad man i Hotsin vid namn Ch'ai, som under min vistelse där oafslätligen likt en Nikodemus efter mörkrets inbrott kom för att lära känna frälsningens väg, skref till mig på värsidan och berättade bl. a., att, då han en söndag i februari i år vid förmiddagsmötets slut stod upp och begärde dopet, var det icke mindre än 54 intresserade närvarande, hvilka följde hans exempel. Bland dessa voro flera af stadens inflytelserika personer, som förut i hemlighet gifvit sanningen rätt, men som först nu, uppmuntrade af Ch'ais exempel, vågade aflägga en öppen och frimodig bekännelse. Icke underligt därför, om satan vredgas och gör sitt yttersta för att hindra Herrens verk på platsen.

*

Nog kännes det underligt för oss, att Herren på detta sätt tagit bort sin tjänare McConnell med fru och de älskliga, Gud hängifna medarbetarna. När vi därjämte tänka på, att församlingens stödjepelare troligen äfven bortryckts, uppfyllas vi af deltagande för de igenblifna och fråga oss: »Hvad skall blifva af de stackars lammen, som lämnats utan vård — dock Herren har gifvit särskilda löften för de svaga i hjorden. Kinas missionshistoria styrker oss äfven i den förvissningen, att Herren icke skall lämna dem allena, som igenblifvit.

* * *

Till martyrerens minneAf *N. Fogelklou.*

Genom kraften af den Ande,
hvari han på korset dog,
Har den stora skaran vunnit
Himmelsk glädje mer än nog.

Nu uppståndelsen de bida,
Hvilande i Jesu famn.
Ingen smärta mer dem hinna
I den lugna, trygga hamn.

Hvar och en, som *villigt, gärna*
Lifvet för sin Herre gaf,
Finner lifvet, enligt löftet,
Lif ur dödens mörka graf!

Tunga voro kvalets stunder;
Känt af Herren Gud blott är
Måttet af den nåd, som segrat
Öfver hatets mörka här.

För hans skull, som uppå korset
Känt sig lämnad af sin Gud,
Bröt en härlighetens stråle
Genom molnets dystra skrud.

Det var nog; det bar dem öfver,
Lika blefvo de hans död.
De i *lif* med honom härska,
Flydd för evigt är all nöd.

Syskon, må vi ej förtrötts!
Än en liten skingrad hop
Vandrar kring i nöd härnere.
Inför Gud går deras rop.

Må vi bida ögonblicket,
När den slutna dörr går upp,
Att vi då må redo vara
Söka vilsen liten trupp.

Säkert, där så dyrbart säde
Föll som korn i jorden ned,
Skall en härlig skörd uppspira;
Hvem får nåd då vara med?

Bokanmälan.**Flykten**

eller

»För Gud är ingenting omöjligt»

af *S. E—m.*

Andra upplagan. Pris: 35 öre.

En i sanning rörande skildring af de faror, som tre kvinnliga missionärer (fröknarna Emma Andersson, Maria Pettersson och Sigröd Engström) fingo genomgå under sin resa från det inre af Kina till kusten, och af den underbara Guds räddning, de erhöilo där.

Boken inledes med en kortfattad redogörelse af missionsarbetet i Kina och utbrottet af de nuvarande oroligheterna där af missionär August Berg.

Den första upplagan slutsåldes på en månad, och den andra, som nu utgår, har tillökats med resenärernas porträtter.

Bär missionen skuld till förvecklingarna i Kina?Föredrag af *August Berg.* Pris: 25 öre.

Detta föredrag, som hölls på K. F. U. M:s lokal i Stockholm i början af nov. och utgives på vänners begäran, ger en god inblick i förhållandena i Kina.

Båda dessa böcker rekvideras i fast räkning från kommittéen för »Svenska Missionen i Kina», Stockholm; då minst 10 ex. tagas, lämnas 25 proc. rabatt.

*J. A. Lindblads förlag, Köping.***Ur de persiska kvinnornas lif**af *Mary R. S. Bird.* Pris: 75 öre.**Missionärerna på fältet.**Med företal af *H. E. Fox.* Pris: häft 1: 35,

inb. r: 85.

En förträfflig bok, som vi med glädje anbefalla åt både missionärer och missionsvänner i allmänhet. Missionärer, som vistas i hemlandet för hvila, göra väl uti att studera de 2:ne sista kapitlen. Det skall blifva både dem och missionen till välsignelse. Må boken få en stor spridning, ty hon är värd att få det.

*P. Palmquist Aktiebolag, Stockholm.***Hägringen blir verklighet.**Skildringar från Kinas missionsvärld af *Joh. Rinman.*

Pris: 1: 50.

Föreliggande arbete, på hvilket vi vilja fästa missionsvännernas uppmärksamhet, är lästlöst, intressant, rikt illustrerat och erbjuder läsaren en god inblick i missionsarbetet i Kina och i öfrigt, särskildt med hänsyn till intresset för den yttre missionen, många behjärtansvärda lärdomar. Boken, som har en fin utstyrelse, lämpar sig bra till julklapp.

Af första halfårshäftet af *Sinims Land* för 1900 finnas ännu ett antal ex., och det sista halfårets utkommer i dessa dagar. De rekvideras från redaktionen och kosta 50 öre per ex.

"Svenska Missionen i Kina".

Kommittéen i hemlandet.

O. v. FEILITZEN, *kommendörkapten, ordförande.*
 J. HOLMGREN, *sekreterare.*
 K. G. MAGNUSSON, *ingeniör, kassaförvaltare.*
 G. REUTERCRONA, *löjtnant, vice ordf.*
 J. RINMAN.

* K. BERGH, *doktor, Tranås.*
 * H. DILLNER, *kapten, Skellefteå.*
 * K. FRIES, *fil. doktor, Stockholm.*
 * A. HYLANDER, *pastor, Stockholm.*
 * E. SANDBLOM, *apotekare, Jönköping.*
 * W. WIDMARK, *ingeniör, Helsingborg.*
 * Konsultativa ledamöter.

På missionsfältet:

ERIK FOLKE, *föreståndare.*

AUGUST BERG, *vice föreståndare.*

C. F. BLOM, *finanssekreterare.*

Missionsexpedition: LÄSTMAKAREGATAN 30, 4 TR.

All post adresseras till KOMMITTÉEN FÖR »SVENSKA MISSIONEN I KINA», STOCKHOLM.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina"
 under november månad 1900.

N:o		Kr. Ö.
725.	Onämnd, Stockholm	50:—
726.	»R. Småland»	55:—
727.	G. R.	5:—
728.	K. S., Bornholm	10:—
729.	E. K., Walleberga	5:—
730.	Tionde åt Herren	50:—
731.	Vaksala mfg gen. E. Ö.	60:—
732.	Telegrafisternas mfg till Fr. N. Fogelklous underhåll gen. K. M. A.	425:—
733.	Casimirborgs syförening gen. P. T., Gamleby	35:—
734.	Kollekt i Vånga gen. E. R.	15:—
735.	Tillägg gen. d:o	35:—
736.	Kollekt i Erstorp gen. J. W. H.	4: 70
737.	Missionsvänner i Finspong	3: 87
738.	Kollekt i Askeby gen. C. F. L.	7: 80
739.	Bönerydys syförening gen. M. E. B., Ödeshög	40:—
740.	Vänner i Bäckeby	3:—
741.	E. E., Stockholm	10:—
742.	Herrens tionde	50:—
743.	H. P. G—g	15:—
744.	Lilla syföreningen i Skärfta, Sollefteå gen. E. G.	100:—
745.	Säby syförening gen. G. J., Mölarp	90:—
746.	Vänner i Upsala	3: 43
747.	Onämnd, Visby gen. H. L.	2:—
748.	Tionde gen. d:o	20:—
749.	Från en abiden missionsvän gen. E. R., Vånga	10:—
750.	A. E., Stockholm	15:—
751.	Kollekt på K. F. U. M., Vesterås gen. A. S.	10: 25
752.	Resebidrag till Blom gen. d:o	6: 80
753.	Gen. C. P., Möja	29: 70
754.	C. B., Åre	5: 76
755.	Från skördeauktionen i Lindesberg gen. A. J.	50:—
756.	Syföreningen i Rya gen. C. C. till E. Anderssons underhåll	35:—
757.	P. J., Rya till d:o	5:—
758.	J. J., Tranås gen. K. B.	50:—
759.	Kollekt i K. v. U. M., Linköping	20:—
760.	D:o i Helsingborg gen. W. W.	83: 95
761.	Betels barnmissionsförening, Mahnö till Cheng-tis underhåll gen. E. R.	45:—
762.	Grängesbergs syförening gen. W. A.	50:—
763.	P. E. E., Nyhem	25:—
764.	Insamling i Hierums skolhus, Malmbäck gen. A. B.	25:—
765.	A. D., Jönköping	9:—
	Summa kr.	1570: 26

Med varmt tack till livarje gifvare.

*Så ut din säd om morgonen och låt din hand
 ej hvila om aftonen! ty du vet icke hvilket der
 lyckas bäst och om båda sätten äro lika goda.*

* * *

*För alla saker, som gifvits till missionens
 onshemmets uppsättning, så väl som gifvor
 in natura, hembäras gifvarna ett hjärtligt
 tack.*

Adressen till Missionshemmet är: *Missionshemmet, Sundbyberg.*

* * *

Missionsvänner, som önska besök af de hemmavarande missionärerna, torde godhetsfullt anmäla det för kommittéen.

* * *

Sparbössor för »Svenska Missionen i Kina» erhålls gratis, då rekvisition därom göres under missionsadress.

För 1900 utlämnade sparbössor tömmas den nästkommande januari.

Syföreningen för »Svenska Missionen i Kina» håller sin försäljning den 11:e dec. på Landbruksakademiens lokal, 47 Mästersamuelsgatan. Andaktsstunder: kl. 11 f. m. kyrkoherde Hammarsten, kl. 1 i middagen missionär August Berg och kl. 6 e. m. missionärerna Blom och Blom.

Sång af patron J. Hedengren.

Gåfvor till försäljningen mottagas tacksamt af

A. & L. Schön, Skeppsbron 28, 3 tr.

Ulla Scharp, Regeringsgatan 26, 4 tr.

S. Storekensfeldt, Engelbrektsgratan 6 A.

Teckla Liljequist, Malmkillnadsgatan 31.

Elin Rinman, Järfva.

Maria Berg, Nybrogatan 34, 1 tr.

Henny Reutererona, Långholmen.

A. Ekecrantz, Rådmansgatan 8.

Fru L. Kylén, Humlegårdsgatan 10, 3 tr.

Elin Holmgren, Lästmakaregatan 30, 4 tr..